

[Arbejdsministeren]

ende aftaler. Jeg har endda understreget dette i selve betænkningen, også efter anmodning fra arbejdsmarkedsudvalget, og hr. Kurt Hansen – og hr. Palle Simonsen, som jo var interesseret i det samme spørgsmål – har mulighed for allerede på side 2 i betænkningen at læse den tilkendegivelse, der er kommet fra min side i den forbindelse. Der står – jeg skal læse det højt, for der er nogle, der får bedre fat i det gennem øret end gennem øjet – at arbejdsministeren under et samråd har tilkendegivet, at:

»... hvor der i gældende overenskomster gælder særordninger med hensyn til betalt frihed, som overstiger 4 ugers ferie pr. år, må det afgøres ad fagretlig vej, hvorvidt den ekstra frihed har karakter af ferie i ferielovens forstand, i hvilket tilfælde der ikke som følge af ferieforlængelsen i ferieloven vil blive tale om, at denne forlængelse får virkning på den pågældende overenskomsts område, eller om der er tale om frihed af anden karakter, som f. eks. afspadsering, i hvilket tilfælde der kunne blive tale om, at en sådan ekstra frihed bevares også efter ferieforlængelsen til 5 uger.«

Det er jo netop det spørgsmål, styrmændene og maskinmestrene har rejst vedrørende deres overenskomster. De siger, at de har en særlig lang ferie, men at det i virkeligheden ikke er ferie i almindelig forstand, men kompensation for fravær fra hjemmet osv. Jeg har sagt, at det må være naturligt, at dette spørgsmål klares ad fagretlig vej.

Det, som regeringens ferielovsforslag går ud på, er at give en tilnærmelsesvis gennemsnitlig erstatning for bortfaldet af 2 dyrtidsportioner for lønmodtagergrupperne som helhed.

Hr. Palle Simonsen var i den forbindelse inde på den tankegang, at jeg og regeringen var ligeglade med de private funktionærer og kun havde – sådan forstod jeg hr. Palle Simonsen – interesse for Landsorganisationens medlemmer. Hvad er imidlertid forholdet omkring ferie? Det er det stik modsatte af det, hr. Palle Simonsen hævder. Det er klart, at funktionærer, som jo i gennemsnit er bedre lønnede i kroner og øre end arbejdere, får en større fordel af en ferieforlængelse, fordi 2½ pct. af deres løn eller 1 uges ekstra ferie i forhold til deres løn er et større gode end de 1 kr. 20 øre mere i timen, som de må give afkald på i forbindelse med bortfald af de 2

dyrtidsportioner. Der er altså i virkeligheden for funktionærgruppen som helhed tale om et varigt gode af betydelig større værdi end de 2 dyrtidsportioner, som man giver afkald på, hvorimod det for arbejdernes vedkommende forholder sig sådan, at de også får andel i det varige gode, men for de lavestlønnede arbejdere er der en svag underdækning i forhold til de 2 dyrtidsportioner. Det har regeringen prøvet at kompensere for ved at give et ekstra beløb dels til de allermest lavtlønnede det første år, dels ved at afsætte en særlig pulje til fordeling det andet år. Kun har vi været skuffede over, at det konservative folkeparti ikke ville være med til at rette op for disse de dårligst stillede mennesker.

Jeg kan altså blankt afvise enhver tale om, at regeringen ikke er opmærksom på funktionærernes og tjenestemændenes problemer. De får i høj grad fordel af den ferieforlængelse, der her er tale om.

Så har jeg en bemærkning til hr. Palle Simonsen vedrørende taktreguleringen. Hr. Palle Simonsen var inde på den tanke, at når man i 1975 i forbindelse med afskaffelse af den procentvise dyrtidsregulering indførte en mulighed for taktregulering både inden for den offentlige sektor og inden for funktionærgrupper i den private sektor, der havde et lønsystem svarende til den offentlige sektors eller andre forhold, der ligesom kunne berettige, at de også skulle have en særlig taktregulering, skulle de mennesker, der ikke udnyttede denne adgang til at få taktregulering, men sørgede for at få en endnu bedre ordning, konstrueret på en anden måde, nu da taktreguleringen bliver forbedret fra 50 til 75 pct., have mulighed for at vælge om igen. Jeg kan ikke se det rimelige i det synspunkt. Hvad så med alle de grupper, som har haft den dårlige taktregulering i forhold til disse andre lønsystemer, man har indført i stedet for taktregulering, skulle de så ikke have erstatning for det, de har mistet ved ikke at vælge, som hr. Palle Simonsen mente de skulle have valgt, i 1975? Åbner vi ikke op for et vidt perspektiv af nye forhandlingsmuligheder på overenskomstområderne, som er helt uoverskueligt? Og skal det være sådan, også efter en konservativ opfattelse, at der intet ansvar knytter sig til at vælge forkert, hvis man mener, der er blevet valgt forkert? Skal man, hver gang man har valgt et eller